

Hồi 38

Cái Nảy Xảy Cái Ung

Nhưng chàng vẫn nhanh nhẹn nhảy qua ngoài cửa sổ thì quả thấy phía đằng trước, cách mình hơn trượng, có một cái bóng trắng chạy thang vào trong rừng trúc.

- Hừ! Ta xem người chạy đi đâu nào?

Chàng liền giở hết tốc lực khinh công đuổi theo người đó.

Nhưng khi chàng đuổi theo tới rừng trúc thì trong rừng đã có tiếng thỏ thẻ nói ra:

- Thiếu hiệp đã quên mất sự hạn chế của nơi cấm địa hay sao?

Tiếng nói của người đó tuy ngọt ngào nhưng bao hàm sự uy hiếp. Chàng liền lớn tiếng hỏi:

- Phó giáo chủ chưa yên nghĩ ư?

Chàng thấy bên trong không có tiếng người trả lời, lại nói tiếp:

- Mời phó giáo chủ ra đây, tôi có việc muốn thưa cùng.

- Phó giáo chủ, có gian tế chạy vào trong rừng trúc đấy.

Vẫn không thấy có người trả lời, Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng. Chàng nghĩ thầm:

"Rõ ràng là tiếng nói của Lệ Châu hẳn hoi, sao ta hỏi luôn ba lần mà không thấy nàng trả lời?"

Nghĩ đoạn, chàng đang định nhảy vào trong rừng thì lại có tiếng dịu dàng nói tiếp:

- Chớ có lỗ mãng, mau trở về đi.

Âu Dương Siêu càng kinh hãi thêm, đứng ngẩn người ra nhìn vào chỗ có tiếng nói vọng ra, và nghĩ tiếp:

"Như vậy nhất cử nhất động của mình đã bị người khác để ý hết. Thật ta uống có đôi mắt mà cũng như mù thôi!"

Nghĩ tới đó, chàng liền khẽ hỏi tiếp:

- Ai đó? Có phải phó giáo chủ đó không?

- Lúc này không cần hỏi nhiều.

Trong rừng lại có tiếng trả lời như vậy, nhưng tiếng nói rất nhỏ lạ nhất là tiếng tuy bé như thế mà khi lọt vào tai chàng thì rõ ràng hết sức. .

Chàng biết người đó là một cao thủ tuyệt thế, công lực đã luyện tới mức thượng thừa, và người này rất quen thuộc địa hình nơi đây, chắc y đứng ở chỗ cách mình không xa đâu, cho nên y mới thấy rõ mình như thế.

Chàng cứ đứng ngẩn người ra suy nghĩ, không ngờ trong rừng trúc lại có tiếng cười khi, nói:

- Hà? Người còn đứng ngăn người ra làm chi. Trời đã sáng tỏ rồi, đừng có mang sự phiền phức vào người nữa.

Chàng không hiểu lời nói đó là cảnh cáo hay là quan tâm đến mình. Nhưng chàng vẫn không chịu thắc mắc mãi như vậy, liền tung mình nhảy ngay vào trong rừng, hôm thì khê quát bảo:

- Đừng giở trò ấy ra nữa. Tôi thế nào cũng gặp mặt cô nương mới được.

Chàng chưa xuống tới bên trong thì đã có tiếng kêu:

- Ủa thế là...

Cái bóng trắng nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Âu Dương Siêu khi nào chịu lép vế, cứ nhắm theo phương hướng đó mà đuổi tiếp.

Lúc ấy mặt trời đã hơi ló lên trên không rồi, nhưng chàng không trông thấy cái bóng trắng kia đâu hết. Tuy vậy chàng vẫn không chịu thua, vừa đuổi theo vừa giận dữ nói:

- Cứ lén lút như vậy mà cũng tự cho là anh hùng hảo hán hay sao. Nếu không cho tôi trông mặt thì tôi sẽ thất lễ liền.

Quả nhiên chàng lại nghe giọng nói hồi nãy rót vào tai tiếp:

- Mau trở về phòng đi sẽ hiểu biết liền.

Âu Dương Siêu không tin lời nói đó lại càng tức giận thêm và quát bảo tiếp:

- Đừng giở trò ấy rá nữa. Tôi...

- Tôi không nói dối thiếu hiệp đâu. Chớ có hiểu lầm mà lỡ mất việc lớn. Mau trở về phòng, tôi cũng đi đây.

Tiếng nói vừa dứt, thì đằng xa có tiếng lá trúc khẽ lay động đủ thấy người lên tiếng đó đi xa rồi.

Âu Dương Siêu biết bóng trắng đó chẳng những công lực rất thâm hậu chẳng kém gì mình mà lại còn thông thạo nơi rừng trúc này, dù mình có đuổi theo chưa chắc đã kịp. Nên chàng đành phải quay trở về phòng ngủ.

-- o O o --